

ZALIGE ONWETENDHEID

Het eindpunt van het eerste langere traject van mijn Scandinavische zomertrip is Kopenhagen. Philip, Georg en Bram varen mee. Pas op de dag van vertrek uit Lauwersoog bepalen we de route. Het weerbeeld belooft ons een zuchtje van nog geen 5 knopen; voornamelijk tegenwind als we voor de Duitse Bocht kiezen. Richting Skagerak krijgen we al enkele uren na vertrek 12 knopen bakstagwind uit het zuidoosten, een etmaal later veranderend in westnoordwest 4 tot 6. Dus wordt het de route om de Noord.

Het is lang geleden dat ik vanaf onze waddenkust naar het noorden voer. Alleen de twee scheepvaartroutes die we oversteken, zijn vertrouwd. Nieuw zijn de Nederlandse en Duitse windparken. Ze liggen in de maanverlichte nacht rood te knipperen als een ouderwetse hoerenstraat. We houden ze allemaal aan stuurboord. Ik wil het eerste etmaal hoogte winnen om later, op een koers naar Mandal, niet tegen een knobbelige zee uit het noordwesten te moeten inhakken. Bijna geruisloos doet de gennaker zijn werk. Na één etmaal klokken we op de kop af 150 mijl. Precies op het verwachte moment zakt de zuidoostenwind in en steekt vanuit het westen een fijne bries op. Voort gaat het weer, nu met gennua twee en de bezaan erbij. Blijft deze tocht zo stipt volgens de voorspellingen verlopen? Na middernacht horen we het van de shipping forecast op BBC 4. Dan kunnen we ook uit volle borst meegalmen met de voor de eeuwigheid gecomponeerde hymne *Sailing by*. Het is te gezellig aan boord en we vergeten de tijd. Zwaar tillen we niet aan het gebrek aan informatie. Alles verloopt volgens de verwachtingen. Philip stelt het alarm van zijn mobieltje in op de volgende BBC-uitzending en gaat rusten. Als hij vanwege de hogere golven niet meer lekker ligt in het vooronder, verhuist hij naar een kooi midscheeps en wordt hij niet wakker van het alarm dat ergens in het vooronder afgaat. Ook dit weerbericht gaat aan ons voorbij.

In de kuip twijfelen de mannen intussen over te veel zeil. Om acht uur in de ochtend wekken ze me: "We moeten reven." Als ik geharnast buitenkom, blijkt de zee al echte golven op te bouwen en de noordwestenwind is verrekte koud. Er wordt weinig gezegd. De

zeeziekte heeft inmiddels toegeslagen. Bram en ik steken een rif.

"Is dit genoeg?" roept hij.

"Voldoende voor windkracht zes tot zeven."

Woorden die onmiddellijk verwaaien tot niets, in dat onzichtbare krachtenveld waarin alleen de stormvogels zich thuis voelen. Een half uur later steken we alsnog het tweede rif en rollen we de gennua in tot een soort kussensloop aan een waslijn. De windmeter schommelt tussen de 40 en 45 knopen en tikt tijdens vlagen aan de 50. Geen van de maten heeft dit ooit meegemaakt en iedereen lijkt op z'n hoede. De golven die almaar hoger, langer en sneller worden, komen dwars in. Het is hard werken om de boot een beetje op koers te houden. Wie niet stuurt, zoekt de minst ongemakkelijke houding. Niemand durft naar binnen, bang voor een volgende golf van krampen in de maagstreek. Bram ziet dat op het voordek een eindje touw zich loswerkt. Hij zekert zich met de dubbele haken van zijn lifeline, maar glijdt uit over het restje kots in het gangboord. Inmiddels zijn we

Niemand durft naar binnen, bang voor een volgende golf van krampen in de maagstreek

aan het aftellen. "Nog 50 mijl naar Mandal", "nog 40", "nog vier uur". En aldoor ploegt de zwaargebouwde boot zich met fluitend want en sissend boegwater probleemloos door het golvenlandschap dat onder een stralende zon schittert als was het puur zilver. De schoonheid van de zee wint het van het ongemak. Een van de mannen strekt zich aan lij languit op de bank uit, alleen zijn gezicht onder de beschutting van de buiskap. "Nog drie uur." "Nog twee uur." "Ik zie land!"

's Avonds, als het zout uit het haar en de oren is gewassen en het kombuis weer volop in bedrijf is, zijn de maten het over één ding roerend eens: "Blij dat we niet al 24 uur eerder de stormwaarschuwing hebben ontvangen. Dan hadden we de helft van de reis behoorlijk in de piepzak gezeten, en waren we dan beter af geweest?" ●

ROB BIJNSDORP is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jachtontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen.